

FRAGMENT UIT *SLAPEN IN DE ARMEN VAN EEN BOOM* (VLAAMS FILMPJE)

Hanne - het jongere zusje van Lies - één van de ex-bezetsters van het bedreigde Reuzenbos schrijft een ultieme brief aan de ministers:

‘Mijnheer, mevrouw de minister, ik schrijf U omdat ik niet meer weet wat ik kan doen om Reuzenbos te redden. U bent mijn, onze laatste hoop. Zonder twijfel bent u op de hoogte van ons probleem, want het gevecht voor het behoud van het bos is al vaak in het nieuws geweest. Reuzenbos ligt niet zo heel ver van ons huis. Wij, hebben er vaak gespeeld.

Er is heel veel wat ik niet begrijp mijnheer, mevrouw de minister. Hoe kan het nu dat een bos misschien zal verdwijnen als zoveel mensen het willen behouden? En hoe kan het dat Lies, die echt een heel goed mens is naar de gevangenis moet en gestraft zal worden? Omdat ze in dat bos ging wonen om te tonen hoe graag de mensen dat stuk groen willen behouden? Om te tonen hoeveel ze ervan houden, hoe erg ze dat stukje groen nodig hebben? Ik hoop, mijnheer en mevrouw de minister, dat U nu beter begrijpt wat hier eigenlijk gebeurd is. En dat Reuzenbos mag blijven. Heel erg bedankt dat U mijn brief hebt willen lezen. Ik hoop dat U een goede oplossing zult vinden.’ Hanne

Hanne mijmert in zichzelf en denkt : ‘Ja wij zijn de vrienden van het bos, van deze wereld vol levende wezens, waarin we zoveel plezier beleefden, zoveel droomden. Als ik niet zo jong was, dan was ik ook de hele tijd in het bos gebleven. Heel veel vraagtekens heb ik bij dit gebeuren in dit grootse levende bos.’ **Ludo Enckels** Met dank aan Uitgeverij Averbode

Slotwoorden uit *Enkel de daad*

De droefenis hangt tussen de bomen. Alles valt naar beneden, niets valt naar omhoog. Ik zei dat je moest vertrouwen op wat je zag, maar dat er ver voorbij het zien nog belangrijker dingen waren. En dat het dan kon dat iets plotseling naar boven ging. Als je dat maar hard genoeg geloofde dan gebeurde het ook. Klim jij maar ver weg. Hoe hoger je bent, zoveel later zullen de vlammen jou bereiken. Ik beneden ben niet veilig meer. Ik kan het niet meer. Hier sta ik, tussen de dertig en de dood, terugkeren kan niet meer.

Marijke Libert Met dank aan uitgeverij Cossee

FRAGMENT UIT *BIOBOY*

Op weg naar de open plek in het Klapperbos ging ik even langs bij mijn oude eik. Ik liet mijn vingers over de stam gaan. Overal zag ik nieuw leven in wording. Dit bos leeft, dacht ik. Het wil leven en niets mag dat beletten! Op de open plek zat een dertigtal mensen in een cirkel. In het midden stond een grote lamp. Een man ging in het midden van de kring staan. Het werd meteen stil. ‘Beste vrienden,’ begon hij. ‘We hebben allemaal hetzelfde doel. We willen dit bos van de ondergang redden.’ Hij zweeg even. ‘De massaconsumptie kunnen we niet tegenhouden. We kunnen niet veel doen tegen de globalisering van de wereldhandel. Maar in dit dorp hebben we wel een stem. Als we onze stem luid genoeg laten klinken, kunnen we dit bos redden.’ Iedereen begon spontaan te juichen en te klappen. Geen woorden maar daden. Ik was benieuwd. Want al werd gezegd dat we een stem hadden in dit dorp, ik had daar nog weinig van gemerkt. En ik was ook niet meteen onder de indruk van de opkomst. Hoeveel lawaai konden dertig stemmen maken? Een jongen was opgesprongen. ‘We moeten dit bos redden. We moeten!’ Hij gebaarde wild om zich heen. ‘Er staan waardevolle planten en bomen in dit bos, er huizen hier dieren. Mensen komen hier tot rust.’

Inge Misschaert Uit: ‘Bioboy’ van Inge Misschaert, Met dank aan uitgeverij De Eenhoorn

Eerste Poëzieboswandeling 2012 zondag 29 januari 2012 om 14u30 met *bosgids & stadsdichter*

Brugge Hedwig Speliers en *bosdichter Peter Theunynck* (meer info www.gedichtendag.com)

(*hoofdingang ANB-bord Lappersfort Poëziebos Brugge hoek Ten Briele / Vaartdijkstraat langs kanaal*)
toegang gratis, bij regenweer paraplu en laarzen)